

Dr. HUNYADI László

1936–2016

Mi, a tanítványai HUNYADI Lászlót mindig Pilis községhez kötöttük, ahol született, és felnőtt életében lakott, azonban saját elmondása szerint élete főbb eseményei Monorierdőhöz kötődtek, kivételt képez a házassága és a fia születése. Édesapja fodrász volt, de előtte csendőrként dolgozott, aminek kárát és hátrányát évtizedekig viselte. Ennek ellenére a lehetőséget a szüleinek köszönhetően, mindig ők mondogatták, hogy neki állandóan tanulnia kell, mert csak így viheti valamire, és hogy csak így lehet más, mint a többi, és hogy számára csak ez az egyetlen lehetőség.

Apai nagyanyja szabadkai származású, német anyanyelvű, német-francia szakos tanárnő volt. Neki is sokat köszönhetett, mert ő is elég gyakran emlegette a tanulás fontosságát. László mindig igyekezett megfelelni az elvárásainak. Az akkori legjobb budapesti gimnáziumban, a Berzsényiben érettségizett. A gimnáziumi érettségi után a geológiát választotta, de apja miatt csak két év kihagyás után vették fel az ELTE-re, melyet 1961-ben sikeresen elvégezett.

Szakmai pályáját 1961–62-ben az Országos Vízkutató Vállalatnál, hidrogeológusként kezdte meg. 1962-től mérnökatanárként dolgozott, majd elvégezte az ELTE térképészeti szakát is, így 29 évesen már két diplomával rendelkezett. Ezt követően aspiránsnak jelentkezett az MTA-nál, de jelentkezését politikailag okból elutasították. Ez nem szegte kedvét, folyamatosan tanult, tovább képezte magát. Munka mellett közel 20 évet járt különböző egyetemekre, hogy önmagának, és másoknak is bizonyítson. Elvégezte a filozófia-történelem, majd a pedagógia szakot, ezt követően egy UNESCO víz- és építésföldtani tanfolyamot angol nyelven, később építőipari és építésföldtani szakmérnöki vizsgát tett. Egyetemi doktori címét 1966-ban védte meg a földrajz szakterületén.

1962-től tanított a Szabó József Geológiai Technikumban (1971-től Szakközépiskolában) földtani és földrajzi tárgyakat (általános földtan, őslénytan, földtörténet, természet- és társadalomföldrajz stb.). A szakközépiskolában 1972–1976 között műhelyfőnök (az elméleti és gyakorlati szaktantárgyak felelőse) volt. 1962-től naponta ingázott Pilisről Albertfalvára, majd 1973–1976 között esetenként Tatabányára tanítani (a Geológiai Szakközépiskola elköltözött és integrálódott a Péch Antal Bányaiipari és Aknászsképző Technikum és Szakközépiskolába). A mindennapi utazást szervezete egyre kevésbé tolerálta.

1971-től a Geológiai Szakközépiskola mellett, majd az iskola 1973-ban Tatabányára történt elköltözése után a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán tanított, ahol a Geotechnikai Tanszék adjunktusa volt. Mérnökatanárként oktatott még a BME Építőmérnöki Karán és az Építőipari Szakközépiskolában, továbbá a Miskolci Egyetem Bányamérnöki Kar Földrajz–Környezettan Tanszékén, és az ELTE TTK Regionális Földrajz Tanszékén is. 1978-ban földtani szakértői jogosultságot, majd fényképész mester szakképesítést szerzett.

1980-ban jelentkezett a Pázmány Péter Hittudományi Egyetemre, ahol elvégezte a teológia szakot, majd 1985-ben a hittanári diplomát is megszerezte. Eközben 1981-től a Szentendrei Ferences Gimnáziumban a földrajzi tárgyak vezető tanára lett, azaz újra visszakertült a katedrára, ahol végre ismét megtalálta önmagát. 1996-ig, nyugdíjba vonulásáig a Katolikus Középiskolák Főigazgatóságának földrajz szakfelügyelője volt.

1996-ban megvédte kandidátusi címét földrajz tudományból. Az ELTE docense, a miskolci Pedagógiai Egyetem szakértője és a katolikus kerettanterv egyik szerkesztője lett.

Szakmai munkabírását és tehetségét igazolják az ebben az időszakban megjelent könyvei is, mint pl. A világ vallásföldrajza; Az emberiség vallásai az őskortól napjainkig; a Vallástan és a Magyarország történeti vallásföldrajza. Jelenleg folyamatban van ez utóbbi könyv aktualizálása, és újra kiadásra történő szerkesztése.

Az 1970-es évektől a középfokú geológusoktatás szaktankönyv-sorozatának szerkesztője, négy tankönyv önálló szerzője, továbbá egynek társszerzője. Munkásságát és oktatói tevékenységét összesen 14 középiskolai, főiskolai, egyetemi tankönyv dicséri a földtan, a földrajz, a térképészet és a vallásföldrajz területéről.

Nyugdíjba vonulása után nagy kedvvel folytatta sokrétű tudásának írásba foglalását, elkészült műveinek gondozását, és a kiadási lehetőségek felderítését. Természettudományi ismereteit teológiai tudásával ötvözve kilenc könyvet jelentetett

meg, amelyek ma már csak könyvtárakban, és egy-két szerencsés tanítványánál lelhetők föl. E munkáit nem csak tisztelettel őrzik, hanem sokat forgatják is őket, érdekes tartalmuk, és könnyen olvasható stílusuk miatt.

Pár éve egészsége megrendült, így a négy fal közé kényszerülve, szeretett könyvei között, ideje nagy részét olvasással töltötte. 2015. év végén, huzamosabb kórházi kezelést követően, felesége áldozatos ápolása ellenére ez az életmód már nem volt fenntartható. Ezt követően régi tanítványai segítségével kialakított „betegszobában” élte napjait, majd egy sajnálatos baleset következtében a Ceglédi Toldy Ferenc Kórház Ápolási osztályára került. Itt, több mint fél évig belső békéjét megőrizve, az ápolók szeretetét és barátságát elnyerve küzdött betegségével. Felesége, saját egészségi problémái ellenére, mindvégig szinte naponta látogatta.

Diákjait erős egyénisége magával ragadta, esetenként szokatlan oktatási módszerei a jobb megértést, az alapos felkészülést segítették elő. Óráin és a terepgyakorlatokon széleskörű földtani és földrajzi ismeretei mellett nagy hangsúlyt fektetett az általános ismeretek átadására és elsajátítására is. Munkájáért erkölcsi elismerést leginkább diákjaitól kapott. Számos tanítványával Tanár Úr szeretettette meg a Föld tudományát, bevezette őket a földtan–földrajz szeretetébe és a hit megismerésébe. Egyike volt az utolsó polihisztoroknak.

A földtan–földtudományok területén végzett kiemelkedő oktató–nevelő tevékenységéért tanítványai kezdeményezésére a Magyarhoni Földtani Társulattól 2012-ben megkapta a LÓCZY Lajos Emlékplakettet.

Az életrajzi részletek (a 2001. májusában, a Monor és vidéke c. újság IX. évfolyam 21–22. számában J.-né ÖLVEDI Krisztina riportja és más források) felhasználásával összeállították volt tanítványai: RAPKAYNÉ FÖLDESSY Anna és PUZDER Tamás

Nyomtatásban megjelent jelentősebb munkái

- Geológia. Egyetemi tankönyv (1972)
- A világ vallásföldrajza (1993)
- Csillagászati és általános természeti földrajz (1994)
- Általános társadalom- és gazdaságföldrajz (1997)
- Az emberiség vallásai az őskortól napjainkig (1998)
- Vallástan
- Magyarország történeti vallásföldrajza